

**«У кожній хаті тепер горе» — у Грозі
готуються до масового поховання**

~

***"There is sorrow in every house now" - in
Groza people are preparing for a mass burial
Smutek je teď v každé domácnosti – přípravy
na hromadný pohřeb v Groze***

by

Dmytro Grebinnyk

Ukrainske Radio / Suspilne Ukraine (JSC "UA: PBC")

SYNOPSIS

«У кожній хаті тепер горе» — у Грозі готуються до масового поховання

6 жовтня 2023 року у селі ГроЗа на Харківщині готуються до масових поховань. Напередодні, 5 жовтня, Росія вдарила ракетою по місцю, де селяни зібралися на поминки військового. Одразу загинуло 52 жителя села. Журналіст Суспільного перебуває на сільському кладовищі. Тут екскаватором розчищають територію, жителі помічають місця для захоронення своїх рідних. Керівник однієї з організацій каже, що готують місця для 40 могил. Прибирає місце і житель села Валерій Козир. Він плаче. Чоловік втратив усю родину: доньку, зятя, свата й сваху, брата. Залишилося 4 онуків, яких треба піднімати на ноги. Валерій каже, що тепер у кожній хаті – горе, у селі було 500 жителів, а тепер 300, росіяни перебили. Жителька села прикріплює папірець на місці, де будуть поховані її батьки. Розповідає, що впізнала їх не одразу, а згодом - за формою нігтів. Молодий чоловік розгублено розповідає, що втратив матір і бабусю, але ще не опізнав їх. Він сподівається, що, можливо, їх забрала швидка. Однак, каже, у списках на швидкій їхніх прізвищ немає.

"There is sorrow in every house now" - in Groza people are preparing for a mass burial

On October 6, 2023, mass burials were being prepared in the village of Groza in the Kharkiv region. The day before, on October 5, Russia launched a missile at the place where villagers had gathered for a memorial service for the military. 52 villagers died immediately. Journalist from Suspilne Ukraine is at the village's cemetery. Here, the territory is cleared with an excavator, and residents mark places for burial of their relatives. Leader of one of the organizations says that they are preparing places for 40 graves. Valeriy Kozyr, a resident of the village, also cleans the place for the graves. He is crying. The man lost his entire family: brother, daughter, son-in-law with his parents. There are still four grandchildren who need to be raised. Valery says that now there is sorrow in every house. There were 500 people living in the village, and now they're 300. The others were killed by Russians. Another villager attaches a piece of paper to the place where her parents will be buried. She says that she did not recognize them immediately, but later - by the shape of their nails. Confused, a young man says that he lost his mother and grandmother, but he still has not found them. He hopes that maybe an ambulance took them away. However, he says, their names are not on the emergency lists.

Smutek je teď v každé domácnosti – přípravy na hromadný pohřeb v Groze

Dne 6. října 2023 se ve vesnici Groza v Charkovské oblasti chystá hromadný pohřeb. Den předtím, 5. října, Rusko vypálilo raketu na místo, kde se vesničané shromáždili na pohřbu vojáka. Na místě bylo zabito 52 vesničanů. Novinář rozhlasové stanice Suspilne se nachází na vesnickém hřbitově. Bagr vyklízí prostor a obyvatelé označují místa pro pohřbení svých příbuzných. Vedoucí jedné z organizací říká, že připravují místa pro 40 hrobů. Místo uklízí také Valerij Kozyr, obyvatel vesnice. Je plačtivý. Přišel o celou rodinu: o dceru, zetě, družku a bratra. Zůstala mu čtyři vnoučata, která musí vychovávat. Valerij říká, že teď je smutek v každém domě, vesnice měla 500 obyvatel a teď jich je 300, Rusové je všechny zabili. Vesničanka připíná papírek na místo, kde budou pohřbeni její rodiče. Říká, že je nejdřív nepoznala, až později – podle tvaru jejich nehtů. Mladý muž říká, že přišel o matku a babičku, ale zatím je neidentifikoval. Doufá, že je možná odvezla sanitka. Říká však, že jejich jména nejsou na seznamech sanitek.

Original script

Чоловік:

- Отут будемо ховати моїх дітей, доньку, зятя, свата, сваху, кумів. У мене 17 кумів, п'ятеро – тут. Троюрідного брата. Ми – село, ми всі за одно були. А найрідніші – доня, зять, сват і сваха. Із сватом ми вирости на одній вулиці, ми – з дитинства. Діти наші одружилися, четверо внучат. Пів села. Нас було 500 чи 600 чоловік, зараз – 300. Перебили. У кожній хаті – горе. У кожній. Немає такої хати... У кожного – кум, брат, сват... у мене немає слів. (плаче) а жити ж мені... трьох онучат піднімати на ноги.

Жінка (шелестить папірцем, вочевидь, прикріплює його):

- Місце для захоронення моїх батьків. Спочатку їх неможливо всіх впізнати. Але по одязі я маму одразу впізнала, батька - пізніше. Бо вони поруч лежали. Потім подивилася на руки, на форму нігтів. Я зрозуміла, що це – мої.

Чоловік (на фоні роботи екскаватора):

- Треба почистити територію десь приблизно на 40 чоловік. До завтрашнього дня. Така робота у нас вперше.

Кореспондент:

- А ви раніше цим не займались?

Чоловік:

- Ні. Ми ремонтуємо водогін, качаємо каналізацію, даємо зимою тепло. Чому нас задіяли? Тому що й наші люди загинули. Загинули у нас майстер з каналізації й бухгалтер. Вони були на поминках.

Молодий хлопець (розгублено):

- Мої батьки загинули. І бабуся теж загинула. Батька я опізнав по одягу. А маму та бабусю не опізнав. Є надія, що мама та бабуся – у лікарні. Можливо, їх відвезла швидка? Хоча, на швидкій там немає їх у списках. Можливо, вони все таки десь там?

English script

A Man:

- This is where we will bury my children, daughter, son-in-law and his parents, godparents to my children. I had 17 and 5 of them are here. A second cousin, too. We, the village, we were all for one. And the closest relatives were my daughter, son-in-law, his parents. His father, I grew up on the same street with him, since our childhood. Our children got married, and now we have four grandchildren. Half of the village. There were 500 or 600 of us, now there are 300. They were killed them. There is sorrow in every house. In each and every one of them. There is no such house... Everyone had a godfather, a brother, a father-in-law... I have no words (crying) and I have to live... to raise three grandchildren.

A Woman (rustles a piece of paper, evidently attaching it):

- A place to bury my parents. At first, it was impossible to recognize all of them. But I recognized my mother immediately by her clothes, my father - a little bit later. Since they were lying next to each other. Then I looked at the hands, at the shape of their nails. I realized they were of mine.

Second Man (in the background noises of the work of an excavator):

- We need to clean the territory for about 40 people. Until tomorrow. We have such work for the first time ever.

Correspondent:

- Haven't you done this before?

Man:

- No. We repair the water supply, pump the sewage, provide the heat in winter. Why are we involved now? Because some of our people also died. Our sewer man and an accountant died. They were at the memorial service.

A young man (confused):

- My parents died. And the grandmother also died. I recognized my father by his clothes. But I couldn't recognize my mother and grandmother. There is a hope that they are in the hospital. Maybe an ambulance took them? Although, they were not on the emergency lists. Maybe they are still out there somewhere?